

Scris de adrian.severin pe 11 ianuarie 2022, 12:43

Nu mai este de gluma. A iesit sarpele-ndrum. Acum ori niciodata!

Un studiu publicat la cumpana anilor 2021-2022, dar si la o cumpana a istoriei Romaniei, de doamna avocat Silvia Uskov, readuce in atentie nu doar problema asa numitului Mecanism de Cooperare si Verificare (MCV), prin care UE discrimineaza Romania si o priveaza de drepturile sale in cadrul ordinii comunitare europene, ci mai ales faptul ca acest instrument juridic a expirat, deci a ramas fara justificare legala, inca de la 1 ianuarie 2010. Solida sub aspectul fundamentarii juridice, practic imposibil de contestat din perspectiva stiintei dreptului, lucrarea la care ne referim pune pe langa problema raporturilor dintre Romania si UE, pe aceea a raportului dintre statul roman si conducatorii sai. Cum poate fi explicat faptul ca timp de doisprezece ani – repetam, doisprezece ani – guvernul roman a refuzat sa apere tara impotriva incalcarii tratatului de aderare la UE si a permis sa ni se aplice un regim ilegal? Mirosul tradarii pluteste in aer si chipul lui Iuda ranjeste din palatul Victoria, ca si din palatul Cotroceni.

RENUNTAREA LA SUPREMATIA CONSTITUTIEI ROMANIEI ESTE RENUNTAREA LA ROMANIA

Studiul doamnei Uskov si reamintirea scandalosului MCV (creatie a tandemului Monica Macovei – Traian Basescu), a fost impulsionat de o recenta a decizie prin care CJUE, cu depasirea oricarei limite a nerusinariei, ii exonera pe judecatorii romani de obligatia respectului fata de Constitutia Romaniei, scotandu-i in afara ordinii constitutionale nationale si lasand-o pe aceasta fara protectia sistemului judiciar. Acceptarea unei asemenea decizii constituie un pas letal catre disparitia statului roman ca stat suveran, catre iesirea Romaniei din istorie. Or, din acest moment tacerea si inactiunea devin criminale.

Potrivit CJUE, judecatorii romani ar trebui sa inlature aplicarea dispozitiilor Constitutiei Romaniei, astfel cum sunt ele interpretate, altminteri cu caracter general obligatoriu, de CCR, atunci cand ei ar aprecia ca acestea afecteaza interesele uniunii, contravenind, printre altele, si deciziei Comisiei Europene 2006/928 prin care a fost infiintat MCV.

Decizia referitoare la MCV nu este, însă, o normă de drept material, întrucât ea nu impune vreodată anumită conduită României, ci organizează o procedură de supraveghere a justiției române îndreptându-se Comisia să facă recomandări pentru remedierea unor eventuale abateri de la criteriile de performanță definite în tratatul de aderare. Dacă aplicarea acestor recomandări care, ca act normativ, în dreptul UE, nu au caracter obligatoriu, ar trece înaintea Constituției române, ar rezulta două imense anomalii: în primul rând, o normă de recomandare (care, ca regulă generală, nu creează obligații pentru nici un stat membru al UE) ar deveni imperativă (pentru România); în al doilea rând, Comisia europeană ar capăta, nu de la statele membre, ci de la CJUE, competența de a modifica ordinea constituțională a României și a guverna statul român, potrivit luminilor sale, cel puțin în ceea ce privește puterea legislativă și judecătorească, prin MCV.

Nu mai revin asupra tuturor argumentelor care dovedesc suprematia Constituției naționale față de dreptul UE, pe larg prezentate în studiul doamnei Uscov, dar și într-un studiu similar publicat de mine cu câțiva ani în urmă, sau în contribuțiile altor autori din lumea dreptului. Cei cu adevărat interesați pot găsi deja literatură de specialitate pe această temă. Ma voi limita doar la a reaminti câteva elemente de principiu, înainte de a reveni la caducitatea MCV.

Dreptul UE nu poate produce efecte în ordinea de drept național decât dacă ordinea de drept național este recunoscută / respectată în dreptul UE. Cu alte cuvinte, dreptul UE trăiește în dreptul național numai întrucât ordinea de drept național trăiește în ordinea de drept comunitar european, al cărui părinte sau al cărui izvor este.

Ordinea de drept național își are izvorul în Constituția națională și este circumscrisă de dispozițiile Constituției naționale. Tratatul constitutiv al UE sunt părintele sau sursa dreptului UE, ele dobândind un asemenea statut prin aplicarea Constituțiilor naționale și numai întrucât au fost, la naștere, și rămân, în executarea lor ulterioară, conforme cu Constituțiile naționale. Prin urmare, sursa primordială a dreptului UE sunt chiar Constituțiile statelor membre. La ele se raportează dreptul UE, prin intermediul instituțiilor europene, și de aceea, în ordinea sistemului normativ al „federatiei europene *sui generis*, ele detin suprematia. Căci UE nu este numai o uniune de cetățeni, ci o uniune de state naționale care își păstrează suveranitatea, delegând doar exercitiul unora dintre atribuțiile acesteia spre a fi administrate în comun de către instituții transnaționale organizate și controlate în comun, cu dreptul de retragere a delegației. (Marea Britanie a exercitat, deja, acest drept.)

UE nu ar fi putut avea douăzeci și șapte de state membre dacă între Constituțiile lor nu ar fi existat compatibilitate, astfel încât fiecare dintre ele să fie congruentă cu tratatul constitutiv european. Pornind de aici, dreptul UE infra-convențional trebuie să fie conform cu tratatul constitutiv al UE, dar și cu Constituțiile naționale.

Între un act normativ comunitar infra-convențional și un act normativ național infra-constituțional care ar intra în concurs, atunci când ambele sunt conforme tratatelor constitutive ale UE, respectiv Constituțiilor naționale, aplicabil este cel comunitar, care prevalează asupra celui național. În lipsa unui asemenea concurs, un act normativ național va rămâne fără efecte dacă încalcă tratatul constitutiv al UE, și fie CJUE fie instanțele de contencios constituțional naționale (ex. CCR) constată asta.

Pe de altă parte, pe teritoriul unui stat nu pot coexista două sisteme constituționale. Tratatul constitutiv al UE nu intra în concurs cu Constituția națională în spațiul normativ al statelor

membre si nu creeaza o alta ordine de drept decat cea creata de Constitutiile nationale. Ele doar definesc administrarea unei ordini constitutionale comune minime.

In acest sens, in statele membre ale UE nu exista doua seturi de legi, ci doi legiuitori: unul comunitar si unul national, care au domenii de legiferare distincte (in cazul competentelor exclusive) sau comune (in cazul competentelor partajate). Atunci cand legiuitorul comunitar legifereaza, normele adoptate de el au regim national; respectiv sunt aplicate in fiecare tara membra a UE ca si cand ar fi fost adoptate de legiuitorul national, iar daca intre normele celor doi legiuitori, comunitar (federal) si national exista contradictie, cele comune prevaleaza. Este firesc, intrucat altfel, intr-adevar ordinea comuna nu ar mai avea nici o eficienta.

Fiind vorba despre norme cu regim national, adica recunoscute in ordinea nationala, normele de drept comunitar pot fi verificate de CCR (si omologii sai din celelalte state membre) din perspectiva constitutionalitatii lor, adica a conformitatii cu Constitutia nationala. In cazul neconformitatii nu vor produce efecte. Aceasta ineficienta, in mod necesar, nu vizeaza doar teritoriul statului unde a fost declarata, ci toate statele membre ale UE, caci altminteri ordinea comuna si-ar pierde caracterul unitar si astfel coerenta ce-i conditioneaza propria eficienta.

In ceea ce o priveste, CJUE poate cerceta conformitatea dreptului UE sau a celui national cu tratatele constitutive ale UE, precum si conformitatea dreptului infra-conventional cu cel national infra-constitutional, dar nu poate cenzura deciziile CCR (si ale institutiilor similare din alte state membre) si nu le poate lipsi de efecte pe acestea. Daca intre deciziile CCR si cele ale CJUE apar contradictii, cele dintai se bucura de preeminenta in virtutea principiului suprematiei Constitutiilor nationale in ordinea de drept a UE.

Altfel nu poate fi decat daca statele membre renunta la suveranitate, dar si o asemenea decizie se poate lua valabil numai cu respectarea Constitutiilor lor. Or, nici o Constitutie a vreunui stat membru al UE nu ii permite acestuia sa renunte la suveranitate.

Desigur, o noua Adunare Constituenta ar putea, in masura in care acesta ar fi mandatul incredintat ei prin vot, sa decida, **ad referendum** (sub conditia confirmarii ulterioare prin referendum), incetarea existentei statului roman ca subiect de drept international independent si suveran. Aceasta ar fi, insa, ultima decizie a natiunii romane.

INTRE PATRIE SI TRADATORII EI NU EXISTA NEUTRALITATE

Iata motivul pentru care pseudo teoriile potrivit carora Romania trebuie sa accepte suprematia dreptului UE fata de Constitutia sa (si deciziile CCR care o interpreteaza) nu sunt opinii juridice, ci opinii politice care, urmarind negarea efectelor luptei seculare a romanilor pentru un stat independent si suveran (fapt de loc incompatibil cu integrarea intr-o federatie pan-europeana de state-natiune libere si solidare, diferite si egale) se plaseaza in registrul tradarii. In acest domeniu nu avem opinii diferite. Optiunea este intre a ne apara statul sau a-l distruge, iar varianta din urma a alternativei cade sub incidenta legii penale, la fel cu fapta celor care ii favorizeaza propaganda. Este momentul sa o spunem clar si fara ambiguitati.

Magistratii care refuza sa apere suprematia Constitutiei pe care au jurat si dau prioritate deciziilor CJUE fata de cele ale CCR, nu au ce cauta in magistratura. Raspunderea lor pentru incalcare voluntara a deciziilor CCR nu este (numai) disciplinara, ci penala. Buruiana tradarii trebuie smulsa din radacini. Acum iar nu mai tarziu.

Despre histrionul Vasilica Danilet si (prea multi) altii ca el, nu mai are rost sa vorbim. Lasam altora grija cazurilor patologice. In schimb, este o intrebare serioasa cum poate ramane in magistratura judecatorul Horatiu Dumbrava, de la Curtea de apel din Targul Mures, care, profitand de confuzia intre neprincipialitate si obiectivitate ivita chiar si la nivelul unei publicatii serioase de specialitate juridica, pe care nu o voi numi din simpatie pentru patronii ei, publica un adevarat manifest politic in care condamna pozitia exprimata de CCR, potrivit careia pretentiile CJUE nu pot fi satisfacute decat prin si dupa schimbarea Constitutiei Romaniei, si sustine ca daca insistam in apararea legii noastre fundamentale intram in conflict cu decidentii UE care ii contesta suprematia. In consecinta, amintitul magistrat, pe urmele altor judecatori facuti din acelasi aluat (precum Costin-Andrei Stancu de la Curtea de Apel Pitesti), ne indeamna sa „inchinam tara”, abandonandu-i Constitutia, decat sa ii aparam drepturile suverane. In orice caz, el se angajeaza sa o faca.

Oare cum va judeca acest judecator cauze precum acelea in care se formuleaza contestatie in anulare impotriva unui hotarari judecatoresti pronuntate de o instanta necompetenta intrucat a fost constituita cu incalcarea legii, atunci cand apreciaza ca admiterea cererii ar intarzia satisfacerea intereselor UE de a-si valorifica pretinse drepturi in Romania? Asta in conditiile in care UE nu este parte in proces si nimeni nu poate spune ca interesele respective sunt legitime, inainte ca o instanta legal formata sa se pronunte cu privire la speta. Sa insemne oare ca orice interes ales de UE este *a priori* legitim, asa cum sugereaza CJUE, cerand judecatorilor romani sa nu se „impiedice” de deciziile CCR care au declarat neconstitutionale reglementarile administrative ale puterii judecatoresti privind modificarea regulilor adoptate de puterea legislativa referitoare la constituirea completelor de judecata? Desigur, dl Dumbrava ar fi gata sa incalce deciziile CCR si sa accepte condamnari pronuntate de complete necompetente, pentru ca astfel sa fie servite interesele UE. Nu conteaza cine judeca; important este ca UE sa fie multumita.

Va ignora acest judecator normele referitoare la prescriptie, altminteri de ordine publica, intrucat, potrivit CJUE, altfel UE ar pierde sansa valorificarii unor drepturi litigioase, tratate ca interese legitime inainte ca vreo instanta competenta sa le fi confirmat legitimitatea? Cine mai poate avea incredere intr-un magistrat care, in numele obedientei fata de UE, este dispus sa incalce toate normele de ordine publica nationale, inclusiv cele fundamentand dreptul cetatenilor romani la un proces echitabil?

Fostul ministru al justitiei si al afacerilor externe, profesorul Cristian Diaconescu, a declarat public ca MCV nu mai are baza legala, fiind reglementat de o clauza conventionala expirata. Declaratia este absolut corecta. Din nefericire, curajul s-a epuizat odata cu emiterea ei. Mai departe ni se spune ca, „desigur”, statele membre ale UE, fiind suverane, pot trece peste faptul expirarii si pretinde ca MCV sa ni se aplice in continuare (sic!); ba chiar sa lege de aplicarea lui sanctiuni fara nici o legatura cu el si pe care tratatul de aderare a Romaniei nu le prevedea. Cu alte cuvinte, se teoretizeaza dreptul suveran de ... a incalca tratatele (sic!). In atare situatie, Romania nu ar avea, oare, si ea dreptul suveran de a cere ca tratatele pe care le-a incheiat sa nu fie incalcate de celelalte parti contractante?

Pentru a iesi din aceasta dilema, se sugereaza ca guvernul roman sa intre in negocieri cu membrii UE care nu (re)cunosc principiul *Pacta sunt servanda* (intelegerile legal convenite trebuie respectate), pentru a-i determina sa accepte ca, de vreme ce, potrivit tratatului de aderare, MCV, in virtutea raportului sau de accesorialitate cu clauza de salvagardare, a expirat

acum doisprezece ani (!!!), este cazul ca acesta sa nu mai fie invocat in relatiile cu Romania. Cu alte cuvinte trebuie sa negociem si sa convenim acum ca angajamentele trebuie respectate. Si asta nu numai de catre Romania, ci si de catre partenerii sai. Mai intai incheiem un tratat si apoi incheiem un al doilea care sa stabileasca respectarea celui dintai. Suntem oare sanatosi?

Intervievat de o jurnalista cunoscuta ca vuvuzea a Miscarii antidemocratice si antinationale #rezist, profesorul Valeriu Stoica, fost ministru al justitiei, altminteri un jurist eminent, dupa ce reflecteaza asupra faptului ca nu prin comunicate se pronunta CCR, ci prin decizii, comunicatele de presa putand inflama tot felul de crize (de fapt comunicatul CCR a raspuns comunicatului CJUE si nu a facut decat sa sintetizeze si reitereze practica deja consacrata a instantei de contencios constitutional romane), admite ca „si CJUE exagereaza”, astfel putand aduce atingere echilibrului absolut necesar dintre dreptul comunitar si dreptul national. O demonstratie de abilitate diplomatica, intr-un moment in care ceea ce trebuie sa primeze este caracterul.

CJUE nu exagereaza, ci atenteaza. Avem de a face cu un dublu atentat: un atentat impotriva ordinii europene stabilite prin tratatele constitutive ale UE si astfel, prin reactiile eurosceptice pe care le genereaza, chiar impotriva viabilitatii proiectului european, pe de o parte, si un atentat impotriva statului roman, ca forma suverana de organizare politica a natiunii romane, pe de alta parte. Acest atentat trebuie denuntat. Atat de catre formatorii de opinie, cat si, mai ales, de responsabilii politici romani care trebuie sa ceara declansarea imediata de negocieri politice cu scopul de a pune capat actiunilor CJUE de subminare a suveranitatii statelor membre ale UE si de a concepe, inclusiv prin reconfigurarea statutului CJUE, garantii care sa faca imposibila reluarea unor asemenea de atentate.

Teoretic, Romania are un parteneriat strategic cu Franta. Poate ca ar trebui recurs la logica acestuia, pana in prezent ramas la nivel de simbol, pentru ca presedintia franceza a UE, tocmai lansata, sa isi puna pe agenda rezolvarea crizei cronice a sistemului judiciar comunitar european, acutizata prin atacul CJUE la adresa CCR si instigarea magistratilor romani de catre CJUE de a nu se mai subordona Constitutiei nationale si a refuza sa o mai apere.

MCV, UN ACCESORIU AL CLAUZEI DE SALVGARDARE

Sa revenim acum la MCV. Unii s-au grabit sa minimalizeze importanta demersului stiintific, dar si patriotic, al doamnei avocat Silvia Uscov, pe motiv ca problema ar fi cunoscuta iar teza caducitatii MCV de acum „fumata”. Este fals! Nimic nu este „fumat” atat timp cat tinta nu a fost atinsa si dispozitiile expirate continua sa se aplice.

Doamna Uscov are doua merite importante. Pe de o parte, este meritul de a ne fi amintit ca problema aplicarii unui mecanism caduc nu a fost inca rezolvata; ca MCV inca arde si ne arde. Pe de alta parte, meritul de a fi asezat teza caducitatii MCV pe temelia unei demonstratii juridice solide din perspectiva stiintei dreptului, iar nu (doar) a oportunitatii politice.

Nu este cazul sa reluam aici aceasta demonstratie, fiind suficient sa facem trimitere la studiul publicat in Juridic.ro si la sinteza acestuia publicata de Lumea justitiei. De asemenea, ar putea fi consultat si studiul meu pe aceasta tema, publicat in volum, de Editura Hamangiu, inca in 2014, si, de asemenea in Lumea justitiei, in acelasi an. Ma voi limita aici doar la sublinierea unor aspecte, de regula, ignorate sau carora li se acorda mai putina atentie.

Nu exista nici un tratat la care Romania sa fie parte si care sa prevada instituirea MCV. Tratatul

de aderare a României la UE, permanent invocat, dar rar citat, conține o așa zisă clauză de salvagardare, menită a proteja („salvgarda”) interesele celorlalte state membre ale UE în situația în care deficiențele eventuale ale sistemului judiciar românesc (ale justiției române, în general) le-ar fi afectat. Clauza nu numea deficiențe ferm constatate și nici nu preciza modul în care ele ar fi afectat interesele menționate. Ea urma să expire după o perioadă de trei ani de la data aderării; deci pe 1 ianuarie 2010.

Prin această clauză, Comisiei europene (CE) i se atribuia competența de a supraveghea evoluția justiției române și, foarte important, sub condiția consultării statelor membre, în funcție de necesități, să adopte măsuri de natură a salvagarda interesele acestora.

Care era tipul măsurilor de adoptat, din punctul de vedere al regimului lor juridic în dreptul UE, sau al instrumentelor juridice utilizabile? Regulamente și decizii.

Ce conținut puteau avea măsurile? Acestea ar fi urmat să conțină reguli pentru reamenajarea raporturilor de cooperare în domeniul justiției între statele membre ale UE, dispensându-le de anumite obligații față de România, respectiv suspendând anumite drepturi ale României în relația cu acestea. Atât și nimic mai mult.

În concret era vorba de recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate de instanțele române, în celelalte state ale uniunii, sau de recunoașterea mandatelor de arestare românești, sau de satisfacerea cererilor de extradare a persoanelor urmărite ori condamnate, formulate de instanțele competente din România, și altele asemenea. Prin urmare, nu era vorba despre interzicerea intrării în spațiul Schengen sau de refuzul accesului la fonduri europene, fără legătura cu domeniul justiției. Totul logic și corect.

Asemenea măsuri (luate prin regulamente și decizii) nu puteau fi impuse decât în interiorul termenului de trei ani. Dacă ele nu ar fi adus rezolvarea problemei constatate înăuntrul aceluși termen, aplicarea lor ar fi continuat până la atingerea rezultatului urmărit. Se subînțelege că o asemenea ultraactivare a clauzei de salvagardare ar fi continuat doar atât timp cât și numai dacă, după expirarea termenului amintit, remediile generale oferite de tratatele UE nu ar fi putut fi eficiente și pentru România.

Se pune întrebarea dacă astfel de „sanțiuni” sau reamenajări ale sferei obligatoriale în raporturile dintre membrii UE puteau fi adoptate numai în cazul României? Nu. Respectul pentru statul de drept (guvernarea legii) era și rămâne o datorie a tuturor membrilor UE. Încălcare ea de către oricare stat membru deschide posibilitatea recurgerii la procedura de **infringement** (răspunderea pentru încălcarea normelor comunitare) în măsura în care există un **acquis comunitar** în materie.

De ce atunci s-a instituit un regim special pentru România? Există un răspuns de fond și unul de formă.

Motivul de fond a fost acela de a oferi o cale pentru lăsarea fără argumente a celor care se opuneau admiterii României în UE. Anumite state doreau izolarea internațională a țării noastre și lăsarea ei într-o zonă gri, la periferia Europei, astfel încât să fie mai ușor de dominat și eventual de împărțit între jucătorii globali și regionali. Deși, aparent, opoziția acestora a fost înfrântă prin adoptarea clauzei de salvagardare, ulterior s-a văzut că, de fapt, ei au acceptat doar pentru că nu au cedat (sic!), și au folosit clauza, împreună cu MCV, accesoriul sau inventat ulterior (inclusiv cu sprijinul „coloanei a cincea” românești condusă de Monica Macovei), ca un adevărat „cui al lui

Pepelea” a carui utilizare a permis mentinerea Romaniei in vestibulul UE si santajarea ei permanenta in scopul de a i se confisca parti de suveranitate niciodata cedate de altii.

Motivul formal, a fost acela ca functionalitatea sistemului judiciar romanesc nu era certa la data aderarii Romaniei la UE si de aceea, pentru siguranta vechilor membri, se impunea o urmarire sistematica si permanenta a evolutiilor acestuia, iar, in eventualitatea in care apareau probleme, s-ar fi putut lua mai expeditiv masuri care, nu atat sa pedepseasca Romania, cat sa protejeze celelalte state de contaminarea cu „virusul viciului judiciar romanesc”. Prin urmare, aveam de a face nu doar cu un regim de exceptie, ci si cu unul tranzitoriu si provizoriu, vazut ca o garantie pentru securitatea raporturilor interne ale UE in domeniul justitiei, pana cand se putea ramane la regimul general.

Din punct de vedere oficial, asa cum rezulta si din decizia CE care i-a dat nastere, MCV, instrument la care, repetam, nu se refera nici un tratat, a fost conceput pentru a atinge doua obiective: sa puna la dispozitia Comisiei un sistem de supraveghere permanenta a situatiei, pentru ca pe o atare baza sa poata fi informate Consiliul si Parlamentul, pe de o parte, si sa permita Comisiei a face recomandari de natura a remedia deficientele constatate, astfel incat activarea clauzei de salvagardare (cu sanctiunile ei specifice) sa fie evitata. Asadar, decizia privind infiintarea MCV nu a reprezentat un act de punere in aplicare a clauzei de salvagardare, ci un act privind instituirea unui accesoriu al acesteia menit, in acelasi timp, a o face aplicabila (dimensiunea verificarii) si a preveni aplicarea sa (dimensiunea cooperarii).

Forta sa juridica a MCV era data doar de legatura cu clauza de salvagardare. In lipsa acesteia MCV ramanea fara legitimitate.

Decizia de infiintare nu a precizat durata de aplicare. De ce? Pentru ca nu era necesar. Durata MCV era fix durata de valabilitate a clauzei de salvagardare, al carei accesoriu era.

APLICAREA MCV DUPA EXPIRAREA SA, INTRE ABUZ SI TRADARE

Important de subliniat este ca niciodata CJUE nu s-a pronuntat asupra temeiului legal al MCV, luand ca un data **prioric** legalitatea (conventionalitatea) acestuia. Avocatul general, simtind musca pe caciuca, a precizat, insa, ca recomandarile formulate sub egida MCV nu au caracter obligatoriu, Romania fiind doar tinuta, in executarea obligatiei generale de cooperare loiala, sa nu le trateze cu dispret. Cat priveste termenul de validitate, acelasi avocat general, recunoscand ca mecanismul nu poate fi folosit **sine die** si ca trebuie sa existe o proportie intre durata lui si durata specifica a problemei de rezolvat, a recomandat ca discutia sa nu aiba loc intrucat ar echivala cu deschiderea unei Cutii a Pandorei.

Asemenea discutii s-au ivit in contextul folosirii abuzive a MCV. Caci celalalt nume al MCV este „abuzul”.

Pe de o parte, in timp ce cooperarea loiala a fost interpretata atat de CE cat si de agentii tradarii din Romania ca obligatie de a respecta **ad literam** indicatiile eurocratilor bruxellezi, guvernul roman nu a reclamat la CJUE incalcarea acestei obligatii de catre statele si institutiile europene care au legat de simpla existenta a MCV sanctiuni neprevazute in tratatul de aderare (in clauza de salvagardare) precum refuzul intrarii in Schengen sau cel al transferarii fondurilor europene prevazute in PNRR si alte asemenea planuri.

Pe de alta parte, refuzul CJUE de a deschide Cutia Pandorei in care se gasea dreptul Romaniei de a iesi de sub regimul infamant si discriminatoriu al MCV odata cu expirarea duratei de valabilitate a clauzei de salvagardare, a lipsit Romania de capacitatea sa de a fi un membru cu drepturi depline in UE. Iar asta, in sine, este o samavolnicie, cu atat mai mult cu cat, iata, in cea mai recenta decizie a sa, CJUE face referire la decizia de infiintare a MCV, fara a baga in seama aceasta nu mai este in vigoare, pentru a le cere judecatorilor romani sa ignore deciziile CCR de natura a-i afecta aplicarea prin efectul constitutionalizarii dreptului national. Deci, alt abuz: nu cercetam validitatea normei dar impunem aplicarea ca si cand ar fi valida.

Aceasta nu este forta dreptului, ci dreptul fortei. Nu este justitie, ci politica. Iar la forta Romania trebuie sa raspunda prin forta. In timp ce o problema politica trebuie tratata prin remedii politice.

Sa mai adaugam ca nu exista nici o dovada potrivit careia, inainte de a adopta decizia 2006/928 privind infiintarea MCV, CE ar fi sesizat probleme concrete care sa afecteze cooperarea intre Romania si membrii uniunii in domeniul justitiei, precum si ca ar fi avut consultari cu statele membre, asa cum cerea clauza de salvagardare. Aceasta este inca o dovada ca decizia amintita nu a fost luata in aplicarea clauzei de salvagardare si, prin urmare, nu ii poate supravietui. Practic, in cei trei ani de valabilitate, clauza de salvagardare nu a fost activata, iar odata cu expirarea ei a expirat si MCV, potrivit principiului de drept **accessorium sequitur principalem** (accesoriul urmeaza soarta principalului).

De ce atunci mai exista in Romania unii care accepta regimul MCV? De ce nimeni nu a notificat la Bruxelles expirarea acestuia si trecerea in regimul general de aparare a statului de drept aplicabil tuturor membrilor UE? Incompetenta? Greseala?

Greseala este prea mare si cu urmasi mult prea grave pentru a nu fi considerata ca facuta cu intentie; respectiv cu rea credinta. **Culpa lata dolus equiparatur** (greseala grava, pe care nici cel mai incompetent om nu ar face-o, echivaleaza cu inselaciunea, cu reaua credinta).

Pe coridoarele Comisiei europene, cei carora li se spune ca aplica o norma expirata, soptesc la urechea celor interesati ca asta se intampla intrucat chiar Romania o accepta si o doreste.

Faptic, aceasta afirmatie este, cel putin partial, corecta. In anul 2010, cand, inclusiv ca urmare a unor negocieri purtate de mine, ca vicepresedinte al Grupului S&D din Parlamentul european, cu presedintele Comisiei europene, Manuel Barosso, se decisese incetarea aplicarii MCV, Presedintele Traian Basescu a instruit Misiunea Romaniei pe langa UE sa informeze ca Romania nu este interesata intr-o asemenea decizie. Recent, fostul ministru de externe Cristian Diaconescu, a povestit ca, aproximativ in aceeasi perioada, Parlamentul Olandei, dupa discutii cu o delegatie parlamentara romana, ar fi mandatat guvernul olandez, singurul guvern al statelor membre care se opunea, sa accepte ridicarea MCV cu referire la Romania. De ce nu s-a intamplat asa? Pentru ca tradarea statea cu Presedintele Romaniei la masa.

Pana atunci si dupa aceea, MCV a servit unora dintre liderii politici ai Romaniei pentru ca, invocand „obligatiile fata de UE” si recomandari „obligatorii” (sic!) ale Comisiei europene, sa isi lichideze concurenta politica sau economica, folosind trinomialul SRI-DNA-ICCJ. Cei care jurasera sa apere Constitutia Romaniei au acceptat fara ezitare, ca tot prin MCV, sa plateasca pretul sacrificarii suveranitatii nationale, a intereselor nationale si elitelor nationale in interesul hegemonilor europeni si euro-atlantici, precum si al corporatiilor multinationale.

Din punct de vedere juridic lucrurile stau, insa, cu totul altfel. Potrivit dreptului UE, respectiv tratatelor constitutive ale UE, Comisia nu poate accepta competente atribuite de un singur stat membru, printr-un acord bilateral. Competentele sunt atribuite prin amintitele tratate, care sunt instrumente de drept international, iar nu instrumente de drept constitutional, si care, de aceea, nu pot fi incheiate si modificate decat cu acordul tuturor semnatarilor; desigur sub conditia conformitatii cu Constitutiile nationale ale fiecaruia.

In atari circumstante, cum poate fi calificata fapta unui guvern care, cu incalcarea tratatelor internationale la care tara sa este parte, atribuie Comisiei europene, in scris sau verbal, explicit sau implicit, prin actiune sau prin inactiune, competenta de a folosi un mecanism a carui baza juridica nu mai este in vigoare, pentru a a-i discrimina statul aflat in grija sa, a-i limita suveranitatea si a impune nesocotirea Constitutiei nationale? Singurul cuvant care ne vine in minte este tradarea.

Guvernul generalului Ciuca ar trebui sa reflecteze la aceasta, sa reconfirme suprematia Constitutiei Romaniei fata de dreptul UE si sa inceteze orice raport cu UE in cadrul MCV, notificand Comisiei europene ca pe viitor va continua cooperarea in domeniul justitiei exclusiv in pe temeiul normativ general valabil pentru toate statele membre. Altminteri va avea soarta tradatorilor.

ADRESA: <http://crct.ro/nyZq>